SPIRITUL OLIMPIC trebuie să triumfe

In orașul care a găzduit prima ediție a Jocurilor Olimpice moderne, Atena, încep luni lucrările celei de a 58-a sesiuni a Comitetului Internațional Olimpic, eveniment așteptat cu mult interes de opinia publică sportivă internațională. Acest interes este cu totul justificat, avînd în vedere problemele majore ale mișcării olimpice contemporane care se află pe ordinea de zi a sesiunii. Fixarea datei de disputare și programul viitoarei ediții a Jocurilor Olimpice, atitudinea ce trebuie adoptată față de comitetele olimpice din țările africane care și-au dobîndit independența națională în ultima vreme, normalizarea activității C.I.O. prin alegerea în acest for a președinților comitetelor olimpice naționale și reprezentanților federațiilor internaționale — iată cîteva dintre problemele ce vor fi dezbătute de Comitetul Internațional Olimpic în cadrul sesiunii sale de la Atena.

Sportivii, activiștii sportivi, precum și amatorii de sport din țara noastră așteaptă ca la sesiunea C.I.O. să triumfe spiritul olimpic, hotărîrile ce vor fi adoptate să răspundă cerințelor imperioase ale mișcării olimpice contemporane.

„Pentatlonul modern este un sport olimpic tradițional. Nu există nici o rațiune ca el să fie eliminat din programul J. O. de la Tokio"

Tendința unor membri ai C.I.O de a reduce amploarea Jocurilor Olimpice contravine vremurilor noastre, cînd sportul cunoaște o dezvoltare mereu mai mare în toate țările lumii. In mod cu totul firesc ar trebui să se discute astăzi nu despre reducerea, ci despre creșterea amplorii întrecerilor olimpice. Din păcate însă, unele personalități marcante ale sportului internațional fac eforturi în direcția scoaterii din programul olimpic a unor probe, ba chiar a unor discipline. Printre acestea figurează și pentatlonul modern.

Opinia publică sportivă internațională a primit cu multă surprindere această propunere. Surprindere cu totul întemeiată. Se știe doar că începînd din anul 1912 pentatlonul modern s-a numărat printre disciplinele cuprinse în programul tuturor edițiilor Jocurilor Olimpice. Tocmai datorită acestui fapt, el a cunoscut cu fiecare an o dezvoltare tot mai mare, cu fiecare Olimpiadă fiind tot mai mare numărul participanților care luau startul în cadrul acestei discipline.

Propunerea de a se elimina pentatlonul modern din programul Jocurilor Olimpice de la Tokio e cu atît mai lipsită de sens cu cît această disciplină sportivă cere din partea celui care o practică o pregătire multilaterală: nu numai cunoștințe și deprinderi variate, ci și o mare stăpînire de sine, o voință extraordinară. E interesant să amintesc că însuși fondatorul întrecerilor olimpice moderne, baronul Pierre de Coubertin, aprecia mult pentatlonul modern și-l considera foarte util în programul J.O.

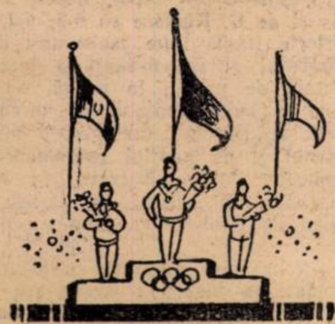
Am avut prilejul să constat că intenția de a scoate pentatlonul din programul J.O. a fost primită nefavorabil în marea majoritate a țărilor. La concursul internațional de la Budapesta (21—25 mai) d. Grut (Suedia), campion olimpic de pentatlon modern la J.O. de la Londra din 1948, secretar general al Uniunii Internaționale de Pentatlon Modern, îmi spunea că imediat după J.O. de la Roma U.I.P.M. și federația suedeză de specialitate au adresat un protest Comitetului Internațional Olimpic și Comitetului Olimpic Japonez în legătură cu propunerea de a se elimina pentatlonul modern din programul Jocurilor Olimpice.

Faptul că cerem cu insistență ca pentatlonul să figureze în continuare în programul J.O. nu se întemeiază, firește, pe considerentul că echipa noastră va cîștiga la viitoarea ediție a întrecerilor olimpice titlul de campioană. Am dori, bineînțeles, lucrul acesta dar, deocamdată, mai avem de învățat, trebuie să ne perfecționăm încă măiestria. Iar lucrul acesta îl realizăm, ca și alte echipe de altfel, tocmai în cadrul J.O., cînd concurăm alături de cei mai buni sportivi din lume în această disciplină. Iată de ce consider că e cu totul firesc ca și de acum înainte pentatlonul modern să facă parte din programul Jocurilor Olimpice și cred că, în acest sens, sesiunea de la Atena a C.I.O. va adopta o hotărîre rațională.

I. MUREȘANU
antrenor coordonator al lotului republican de pentatlon modern

Salutul Olimpic

Ca sportivă care am luat parte la trei ediții ale Jocurilor Olimpice, discuțiile care se poartă în ultima vreme în legătură cu desfășurarea acestor Jocuri m-au interesat în cel mai înalt grad. Cu cîteva săptămîni în urmă, aflîndu-mă la Sofia cu prilejul concursului internațional „Narodna Mladej", am fost întrebată de un corespondent ce cred despre propunerea ca la viitoarele Jocuri participarea campionilor olimpici să fie interzisă. I-am răspuns că rareori mi-a fost dat

să aud despre o propunere atît de lipsită de sens. I-am amintit de prietena mea Nina Ponomareva, alături de care concurasem la Olimpiadele de la Helsinki, Melbourne și Roma. Campioană olimpică la Helsinki, Nina a trebuit să se mulțumească cu locul trei în întrecerea de la Melbourne. Departe de a o descuraja, insuccesul a îndîrjit-o. Cu ambiția și tenacitatea proprii marilor sportivi, ea s-a pregătit pentru următoarea Olimpiadă, de la Roma, unde avea să recîștige titlul suprem. Cît de absurd ar fi fost ca, în virtutea literii unui regulament, Nina Ponomareva să fi fost împiedicată să-și apere și să redobîndească titlul olimpic. Nu e nevoie să fii specialist pentru a-ți da seama cît de mult ar fi pierdut concursurile atletice ale acestor ultime trei ediții ale J.O. dacă de la startul lor ar fi fost în mod arbitrar îndepărtați sportivi ca Emil Zatopek, Parry O'Brien, E. Krzesinska și atîția alții, numai pentru „vina" de a fi cucerit o dată medalia de aur.

După cîte am aflat, mai există și alte păreri cu nimic întemeiate: restrîngerea utilizării drapelelor și a imnurilor naționale, precum și introducerea unui salut unic pentru toți participanții la J. O. La baza propunerii cu privire la neînălțarea steagurilor naționale și neintonarea imnurilor, susțin autorii lor, ar sta, chipurile, grija ca Jocurile Olimpice să nu se transforme într-o dispută între națiuni și să rămînă doar o întrecere între sportivi. Dar sportivi aceștia sînt reprezentanții unei țări și luptînd pentru gloria lor sportivă, ei luptă totodată pentru culorile țării care i-a trimis. Acesta este adevărul, oricît s-ar strădui unii domni din C.I.O. să nu-l recunoască.

Am defilat de trei ori pe pistele stadioanelor olimpice. Satisfacția și mîndria de a mă afla acolo, alături de alte mii de sportivi din lumea întreagă, creșteau nemăsurat tocmai pentru că în față, purtat de brațele vînjoase ale unui compatriot, pășea steagul scump al țării. Am trăit clipe minunate urcînd pe podiumul olimpic la Roma, dar bucuria mi-a fost înzecită văzînd înălțîndu-se pe catarg steagul patriei dragi.

Cît privește salutul sportivilor la ceremonia de deschidere, este cel mai firesc lucru ca C.I.O. să respecte obiceiurile și tradițiile fiecărui popor și să nu impună anumite saluturi folosite un timp în Germania, Italia și alte țări. Cred că alegerea salutului trebuie lăsată la latitudinea fiecărei delegații.

Iubesc Jocurile Olimpice și de aceea aștept ca sesiunea C.I.O. de la Atena să respingă toate propunerile menite să lovească în amploarea crescîndă a Jocurilor, în tradițiile atît de scumpe celor ce au cunoscut bucuria întrecerii olimpice.

LIA MANOLIU
maestră a sportului

Propunerea Comitetului Olimpic Romîn este interesantă și ea trebuie luată în considerație de C. I. O.

Am participat la multe întreceri internaționale, printre care și la două ediții ale Jocurilor Olimpice: la Melbourne în 1956, și la Roma, în anul 1960. Concursurile la care am luat parte mi-au oferit prilejul de a cunoaște numeroși sportivi și sportive din mai multe țări, sportivi și sportive de care astăzi mă leagă o strînsă și sinceră prietenie. In aceste zile, cînd în paginile presei sportive internaționale se dezbat unele probleme majore ale mișcării olimpice contemporane, cred că e momentul de a ne referi și la aspectul prieteniei dintre sportivi la Jocurile Olimpice. Este un fapt cunoscut că unul din scopurile mișcării olimpice, menționat în regulile olimpice, este acela de a contribui la prietenia și menținerea păcii între popoare. Acesta este, într-adevăr, un scop nobil, umanitar, pe deplin corespunzător rolului mișcării olimpice.

Să dăm atunci posibilitate unui număr cît mai mare de tineri de a se întîlni în cadrul Jocurilor Olimpice, de a se întrece cinstit pentru un rezultat cît mai bun, de a se cunoaște mai bine, de a se împrieteni. De ce să punem problema (așa cum fac unii dintre membrii C.I.O.) reducerii amplorii întrecerilor olimpice, cînd viața însăși cere continua lor dezvoltare? *Propunerea ca acei sportivi care au devenit campioni olimpici să nu mai fie admiși la următoarele ediții ale Jocurilor Olimpice o consider cel puțin absurdă.* Personal, n-am reușit să cuceresc pînă acum vreo medalie olimpică de aur, dar de fiecare dată am avut de învățat tocmai de la cele mai bune sportive, campioanele olimpice — care prin prezența lor la J. O. dau concursului o înaltă ținută valorică.

Iată de ce cred că e foarte necesar ca C.I.O. să se preocupe de lărgirea mișcării olimpice și nu de îngustarea ei, prin scoaterea din programul Jocurilor Olimpice a unor probe sau discipline.

Consider că sistemul actual de desfășurare a întrecerilor de gimnastică în cadrul Jocurilor Olimpice este, în general, echitabil și el va trebui păstrat și pentru viitoarea ediție a Jocurilor Olimpice de la Tokio. *Știu, de asemenea, că Comitetul Olimpic Romîn a făcut o propunere ca pe viitor să se introducă în programul Jocurilor Olimpice și o probă de ansamblu de gimnastică artistică feminină, probă pe care o consider cu totul utilă și necesară.*

Nutresc speranța că la apropiata sesiune a C.I.O. de la Atena rațiunea sănătoasă va triumfa, că hotărîrile ce vor fi adoptate vor servi continuei dezvoltări a mișcării olimpice contemporane.

ELENA LEUȘTEANU
maestră a sportului

Sportului feminin, drum deschis la Olimpiadă!

In zilele noastre, participarea femeii la viața socială este multilaterală și rodnică. Nu există domeniu de activitate în care reprezentantele așa-zisului „sex slab", dezmințindu-și porecla, să nu-și fi afirmat capacitatea, posibilitățile, talentul. Nu-i de mirare, deci, că în orizontul larg deschis femeii de orînduirea democrat-populară stadionul nu poate lipsi. Pe suprafețe tot mai întinse ale globului pămîntesc începe să fie așa.

Este evident că în condițiile acestui avînt general, sportului feminin trebuie să i se dea cale liberă la toate marile competiții internaționale și, mai ales, la Jocurile Olimpice — chintesența lor. Din păcate, însă, există persoane care se pare că nu văd cu ochi prea buni apariția femeii la Olimpiadă, încercînd în fel și chip să îngrădească participarea ei la marea întrecere mondială a tineretului sportiv. Asistăm la situații de-a dreptul ridicole în ceea ce privește sportul feminin. O serie întreagă de discipline și de probe, care figurează în programul marilor întîlniri internaționale, al campionatelor mondiale și europene, sînt omise la Jocurile Olimpice!

Minunata sportivă sovietică Irina Press n-ar fi fost poate campioană olimpică dacă nu avea fericita inspirație să-și „încerce norocul" pe 80 metri garduri. Fiindcă, din motive imposibil de înțeles, o probă atît de populară cum este pentatlonul nu figurează în programul Jocurilor. După cum, la fel de neînțeles este și lipsa alergării feminine pe 400 metri, care numără atît de multe practicante în întreaga lume.

Prezența a numai două probe de caiac — de pildă — nu satisface nici pe departe necesitățile olimpice ale canotajului feminin. Întrecerile de schif, pe toate ambarcațiile clasice, trebuie să figureze neapărat în program. Marele succes pe care-l înregistrează an de an campionatele europene, precum și tradiționalele regate de la Poznan, Grünau, Snagov demonstrează popularitatea crescîndă a canotajului în rîndul femeilor și justifică întrutotul introducerea acestui sport în programul Jocurilor

Olimpice. Nu înțeleg de ce anume întrecerile feminine de baschet sînt omise la J. O. cînd de mulți ani se desfășoară la acest sport campionate ale lumii și Europei. Nu văd de asemenea rațiunea după care femeile nu iau parte la întrecerile de tir.

Dar dacă în disciplinele pe care le-am citat mai sus cel puțin bărbații au acces la Jocuri, sînt altele care nu figurează de loc la Olimpiade, în ciuda unei uriașe popularități mondiale. În fruntea listei se află, fără îndoială, voleiul, practicat de milioane de tineri și tinere din nenumărate țări ale lumii. Apoi handbalul în 7, sport a cărui spectaculozitate îi creează pe zi ce trece o geografie tot mai întinsă.

In principiu, consider că toate sporturile feminine larg răspîndite pe glob trebuie să fie prezente la Jocurile Olimpice. După cum este necesar ca programul acestei mărețe competiții mondiale să fie în permanență lărgit (și nu micșorat cum propun unii), mergîndu-se în pas cu viața, care nu cunoaște oprire, care se dezvoltă necontenit.

IOLANDA BALAȘ
maestră emerită a sportului, campioană olimpică

Sportul din Africa trebuie să-și ocupe locul ce i se cuvine în arena internațională

S-a afirmat, și cu deplin temei, că anul 1960 a fost „Anul Africii". Intr-adevăr, un mare număr de state de pe „continentul negru" și-au cucerit anul trecut independența națională și de stat.

In multe dintre aceste țări sportul cunoaște de pe acum o activitate organizată, rodnică, se obțin rezultate promițătoare în multe discipline. Sportivii Africii pășesc cu încredere în arena internațională.

De altfel, cîteva cifre sînt elocvente în acest sens. La Jocurile Olimpice din anul 1952 au fost prezenți sportivi din 4 țări africane; la Melbourne — din 6 țări, iar la J. O. de la Roma din anul 1960 au fost prezenți la startul întrecerilor sportivi din 12 țări africane. Pentru prima oară au luat parte la Jocurile Olimpice soli ai sportului din Maroc, Sudan, Tunisia. Și trebuie să spunem că sportul african a fost destul de bine reprezentat la ultima ediție a Jocurilor Olimpice: Bikila Abebe (Etiopia) a cucerit o medalie olimpică de aur, iar marocanul A. Rhadi și boxerul ghanez Quartei au intrat în posesia medaliilor de argint. Se poate afirma cu certitudine că în viitorul apropiat lumea sportivă va fi martora unor noi și importante succese ale sportivilor din țările Africii, îndeosebi în cadrul pregătirilor pentru viitoarea ediție a Jocurilor Olimpice de la Tokio.

Se înțelege însă de la sine că progresul sportivilor africani va fi și mai rapid dacă aceștia se vor bucura de sprijinul necesar din partea federațiilor internaționale și îndeosebi a Comitetului Internațional Olimpic. Din păcate, în această chestiune, C. I. O. se situează pe o poziție cel puțin stranie. După cum se știe, la sesiunea de la Roma unii membri ai acestui for s-au opus recunoașterii comitetelor olimpice din Mali și Somalia. De asemenea, continuă să fie ignorată existența și activitatea comitetelor olimpice din alte țări africane recent eliberate. Este necesar nu numai a recunoaște, dar și a conlucra cu comitetele olimpice din țările africane, a le ajuta să-și desfășoare în bune condițiuni activitatea. Se impune de urgență ca noile comitete olimpice ale statelor africane să-și aibă reprezentanții lor în cadrul C.I.O., organ care coordonează activitatea olimpică internațională.

Acestea sînt măsuri cerute nu de o personalitate sau alta, de un for sau altul, ci de viață însăși, care merge cu pași mari înainte. Este cu totul legitimă și firească dorința statelor africane de a-și ocupa locul ce li se cuvine în arena internațională. Important este ca această dorință să se facă auzită și în cadrul unui for atît de important cum este Comitetul Internațional Olimpic. Măsurile trebuie luate de urgență, fără nici un fel de amînare, iar sesiunea C. I. O. de la Atena este un bun prilej pentru aceasta.

Prof. N. OȚELEANU
antrenor federal de ciclism

